

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudkyň JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., ve věci

žalobce: J. N.,
bytem
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, Kolín

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2016, č. j. JMK 2368/2016,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci žalobce brojí proti záznamům v bodovém hodnocení řidiče. Městský úřad Blansko rozhodnutím ze dne 29. 9. 2015 č. j. MBK/12984/2015/VNV/38, podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítl námitky žalobce

a potvrdil záznamy bodů v jeho evidenční kartě řidiče. Uvedl, že všechna jednání byla projednána v blokových řízeních pravomocně ukončených uložením pokut, stvrzena žalobcovým podpisem. Při kontrole počtu zaznamenaných bodů městský úřad vycházel též z kopií jednotlivých pokutových bloků.

2. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Shrnutí obsahu žaloby

3. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu. Uvedl, že žalovaný ignoroval předložené důkazní prostředky. Těmito byly zejména rozhodnutí jiných správních orgánů v obdobných věcech (rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. MSK 49924/2014 ze dne 24. 4. 2014, dále pak rozhodnutí č. j. MSK 126113/2014 ze dne 22. 10. 2014 či MSK 121761/2014 ze dne 12. 11. 2014). Z těchto žalobce dovodil, že se žalovaný nedostatečně zabýval způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě kterých byly zaznamenány body. Způsobilostí jednotlivých podkladů se správní orgán zabývá na základě odvolání, v němž odvolatel požaduje provedení takového posouzení a na možnou nezpůsobilost podkladů pro rozhodnutí upozorňuje. Dle zásady legitimního očekávání by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Krajských úřadů je coby odvolacích orgánů pouze třináct, proto by při rozhodování shodných věcí měla ustálená či alespoň obdobná praxe existovat i mezi nimi. V českém právním řádu neplatí zvykové či precedenční právo, zásada legitimního očekávání je však *de facto* zavádí. Rozhoduje-li správní orgán určitým způsobem, je v rozporu s rovností účastníků před zákonem, pokud tentýž správní orgán v jiné místní působnosti rozhoduje a postupuje zcela odlišně.
4. Žalobce dále konstatoval, že v odvolání napadal jednotlivé podklady pro jejich nezpůsobilost pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Žalobce respektuje názor správního orgánu, že blokové řízení je velmi specifické, toto konstatování však nemůže omluvit nedostatky, které jsou z hlediska zákonných požadavků kladeny na takový druh rozhodnutí. Z toho je zřejmé, že i v blokovém řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se zákonem tak, aby bylo zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo dojít k jeho spáchání, dle jakého ustanovení zákona byl kvalifikován a jaká zákonná povinnost byla porušena. Z rozhodnutí by též měly být patrné údaje o osobě přestupce. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a se správností rozhodnutí, je naprosto nesprávný. Za správnost rozhodnutí správního orgánu nemůže odpovídat přestupce.
5. Žalobce dále poukázal na některé příklady nezpůsobilých podkladových rozhodnutí. Z rozhodnutí by mělo být v první řadě patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti tak je nedostatečným popis „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“. V případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem nepostačuje popis přestupku ve formátu „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“ Z vydaného rozhodnutí musí být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a jako řidič motorového vozidla a ne coby spolujezdec. V situaci porušení povinnosti nedržet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení pak nepostačuje „*telefonování za*

jízdy.“ Z vydaného rozhodnutí musí být zřejmé, že přestupce tuto povinnost porušil za jízdy a jako řidič motorového vozidla a musí být odlišeno od případů, kdy např. byla užitá sada hands-free. Co se týče popisu místa spáchání přestupku, musí z něj být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo možno vyloučit, že se přestupek stal mimo pozemní komunikaci. V takovém případě by měl být přestupce trestán podle zákona o přestupcích, nikoli podle zákona o silničním provozu. Údaje v rozhodnutí by též měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, aby byly zřejmé okolnosti daného přestupku a aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno.

6. U některých pokutových bloků, které byly v daném případě podkladem pro rozhodnutí správních orgánů, a to konkrétně u bloků ze dne 1. 4. 2015, 8. 12. 2014, 6. 3. 2014, 14. 11. 2012 a 27. 4. 2012, žalobce shodně brojil proti chybnému označení právní kvalifikace jako: „125c/1k“, „125c/1f1“, „125c/1f4“, „§6/1a z.č. 361/2000 sb“, „§7/1c z.č. 361/2000 sb.“, poukázal na vyvstávající pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokových řízeních vydal, neboť není patrné, zda k přestupkovým jednáním mělo dojít na místech veřejně přístupných, soukromých či na pozemních komunikacích. Namítl též, že nejsou seznatelná jednoznačná místa spáchání přestupků, přičemž nepostačí pouhé uvedení obce či její části, není uvedena ani kilometráž komunikace. Žalobce zpochybňuje způsobilost takových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky v nich nejsou vymezeny jako konkrétní a individualizované jednání. Tento nedostatek přitom nelze zhojit připuštěním strohých a zkratkovitých formulací.
7. S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalovaného

8. Ve vyjádření k žalobě ze dne 17. 3. 2016 žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K odkazu žalobce na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje uvedl, že tato nejsou pro kraj Jihomoravský závazná. Rozhodnutí, na která žalobce odkazuje, byla překonána judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20), která je pro postup žalovaného zásadní.
9. Podle žalovaného byly ve správním řízení shromážděny dostatečné podklady (včetně pokutových bloků), které prokazují správnost a oprávněnost provedených záznamů bodů v registru řidičů.
10. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

11. Usnesením ze dne 10. 3. 2016, č. j. 29 A 17/2016-66, soud přiznal žalobě odkladný účinek.
12. Napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal krajský soud v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom,

zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.

13. Krajský soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.
14. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
15. Nejprve se zabýval námitkou nezpůsobilosti podkladů pro vydání rozhodnutí [bod IV. A) rozsudku]. Následně pak námitkou nerespektování rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje [bod IV. B)].

IV. A) K nezpůsobilosti podkladů pro vydání rozhodnutí

16. Žalobce žalovanému vytýkal, že v rozhodnutích z blokových řízení jsou užívány zkratky a nejasná označení zákonných ustanovení a zákonů samotných. K tomu uvádí i konkrétní argumentaci z jednotlivých bloků.
17. Soud předepisuje, že v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci). V tomto ohledu postupoval správní orgán v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44).
18. Jak setrvale judikuje Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20), blokové řízení je zjednodušeným řízením, ve kterém do značné míry splývá řízení s jeho výsledkem - uložením pokuty. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsaného jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku proto vyplývají zejména z povahy blokového řízení, jak je upravuje zákon o přestupcích, zejména v § 84 a § 85. Pokutový blok (§ 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů pouze tehdy, není-li na něm přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. „*Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena (...).* V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu, které stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku L 4443991. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“ Současně v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud zdůraznil, že na pokutový blok nelze nahlížet s „rigidní přísností.“ I v případě, že by některý údaj chyběl, ale z celku by vyplývaly ostatní důležité okolnosti,

nevyvolalo by to jeho nezpůsobilost být podkladem. To však není žalobcův případ. Na blocích jsou všechny zákonem stanovené a předtištěné údaje přesvědčivým způsobem vyplněny a jsou tak způsobilým podkladem pro záznam bodů.

19. Ze správního spisu vyplývá, že na oznámení městského úřadu o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvu k odevzdání řidičského průkazu ze dne 8. 4. 2015 zareagoval žalobce tím, že podal dne 20. 4. 2015 námitky proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Námitky byly velmi stručné, žalobce pouze uvedl, že brojí proti veškerým záznamům, především pak proti tomu, jímž bylo dosaženo dvanácti bodů. Své podání dva dny poté doplnil o odkaz na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1004/2000, podle něhož jsou požadavky na formální obsah rozhodnutí vydaného v blokovém řízení naplněny pouze tehdy, pokud jsou v něm uvedeny všechny zákonem stanovené a na bloku předtištěné údaje. Městský úřad postupoval tak, že si k jednotlivým oznámením o uložení pokuty od policie vyžádal a posléze též obdržel stejnopisy příslušných pokutových bloků.
20. Rozhodnutím ze dne 22. 9. 2015 městský úřad zamítl námitky žalobce a potvrdil záznamy bodů provedené na základě oznámení policie. Proti tomuto rozhodnutí žalobce dne 13. 10. 2015 podal blanketní odvolání, jež k výzvě městského úřadu doplnil podáním ze dne 12. 11. 2015. V něm uplatnil tvrzení o nekonkrétnosti pokutových bloků a odkazoval na praxi Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 1. 2016 odvolání zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. Odmítl argumentaci žalobce, že pokutové bloky nejsou způsobilé pro záznam bodů. Podle žalovaného *„veškeré pokutové bloky byly vyplněny tak, aby z nich bylo zřejmé, za jaké jednání je přestupci sankce ukládána“*.
21. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že z pokutových bloků musí být v souladu s § 85 odst. 4 přestupkového zákona patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla v blokovém řízení pokuta uložena. Jsou-li tyto informace zapsány formou zkratkovitých informací, které jsou v kontextu dalších údajů srozumitelné, není zpochybněna způsobilost pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru (srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 94/2012-20).
22. Žalobce ve své žalobě brojí proti zkratkovitému označení přestupkového jednání a porušených zákonů v jednotlivých blocích.
23. K pokutovému bloku č. Q7610180, série UQ/2008, týkajícího se žalobcova jednání dne 14. 11. 2012, žalobce namítal, že není jasné, za jaké jednání byl žalobce pokutován, a že vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu. Ze správního spisu vyplývá, že na základě předmětného pokutového bloku byla žalobci uložena pokuta ve výši 200 Kč za přestupek dle „§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb.“ V kolonce Doba, místo a popis přestupkového jednání je uvedeno: „10:59,, II/369, COOP, § 18/4 z. č. 361/2000 Sb., R50/65/62 překročil rychlost v obci“. Soud je přesvědčen, že skutek je v pokutovém bloku popsán dostatečně konkrétně (včetně zaužívané zkratky „50/65/62“ označující povolenou rychlost, změřenou rychlost, a stanovenou rychlost po odečtení odchylky), a to v zásadě totožným způsobem, který jako souladný se zákonem shledal i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39. Je rovněž nepochybné, kde došlo k překročení rychlosti, nevznikají tedy pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu,

jak žalobce namítá. Popis skutku obsahuje všechny okolnosti rozhodné pro závěr o spáchání přestupku.

24. K pokutovému bloku č. O 2731866, série AO/2009, ze dne 27. 4. 2012 žalobce namítá, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, a popis skutku „RJ“ neodpovídá porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Ze správního spisu vyplývá, že na základě předmětného pokutového bloku byla žalobci uložena pokuta ve výši 500 Kč za přestupek dle „§ 125c/1/f4“ zákona č. 361/2000 Sb. V kolonce Doba, místo a popis přestupkového jednání je uvedeno: „8:57 hod., I/16,, rychlost v obci 50/70/67 km/h, § 18/4 z. č. 361/2000 Sb.“ Rovněž v tomto případě je soud přesvědčen, že skutek je v pokutovém bloku popsán dostatečně konkrétně. Není pochyb, že byl žalobce pokutován shodně jako ve výše popsaném případě za porušení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, ani o tom, kde k porušení právních předpisů došlo. Námitka, že jednání žalobce je v bloku označeno „RJ“ neodpovídá spisovému materiálu. Tato argumentace žalobce je proto nepřiléhavá. Popis skutku obsahuje všechny okolnosti rozhodné pro závěr o spáchání přestupku.
25. K bloku č. E 1661952, série GE/2014, ze dne 1. 4. 2015 stěžovatel namítá, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, vyvstává pochybnost o příslušnosti orgánu a obsahuje popis ve formátu „pásky“, což nepopisuje porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem. Z předmětného bloku plyne, že přestupkovým jednáním mělo 1. 4. 2015 v 7:30 hodin v dojít k porušení „pov. § 6/1a z. č. 361/2000 Sb., řidič nebyl připoután bezp. pásy, lék. potvrzení nevlastní“. Pokuta ve výši 500 Kč pak byla uložena dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Podle soudu správní orgán použil zcela dostačující, přesnou a zákonu plně odpovídající formulaci skutku včetně odkazu na zákonné ustanovení. Ze skutkové věty je naprosto zjevné, že povinnost být připoután bezpečnostními pásy žalobce porušil za jízdy a jako řidič. Žalobce přitom netvrdí, že by byl držitelem příslušného lékařského potvrzení. Soud dodává, že ani ve vztahu k tomuto pokutovému bloku není argumentace žalobce přiléhavá. Pokutový blok neobsahuje strohý údaj „pásky“, jak žalobce mylně tvrdí, ale výslovný údaj o tom, že žalobce jako řidič vozidla nebyl připoután bezpečnostními pásy.
26. Obdobně k bloku č. E 1660950, série GE/2014, ze dne 8. 12. 2014 žalobce uvádí, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, vyvstává pochybnost o příslušnosti orgánu a obsahuje popis ve formátu „neužil BP“, což nepopisuje porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem. V předmětném pokutovém bloku je přestupek vymezen následujícím způsobem: „....., 08.12.2014 – 07:25 hod., § 6/1a) z. č. 361/2000 Sb. – bezpečnostní pásy (potvrzení nevlastní)“. Za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. byla žalobci uložena pokuta 200 Kč. Ani v tomto případě soud argumentaci žalobce nepřisvědčil. Ze skutkové věty je naprosto zjevné, že povinnost být připoután bezpečnostními pásy žalobce porušil za jízdy a jako řidič, což ostatně vyplývá i z odkazu na § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť uvedené ustanovení ukládá povinnost být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem pouze řidiči motorového vozidla. V pokutovém bloku se nevyskytuje zkratka „neužil BP“, jak mylně argumentuje žalobce.
27. Žalobce dále argumentuje blokem ze dne 6. 3. 2014, jímž mělo být žalobci vytýkáno telefonování za jízdy. Kromě chybné právní kvalifikace a pochybnosti o věcné příslušnosti

namítá žalobce rovněž nedostatečný popis porušení povinností řidiče správním orgánem. K tomu soud podotýká, že pokutový blok z předmětného data se ve správním spise nevyskytuje, ani nebyl podkladem pro záznam bodů do karty řidiče. Telefonování za jízdy bylo žalobci vytýkáno pokutovými bloky č. G 1992892, série UG/2008, dne 21. 4. 2011, č. G 1985765, série UG/2008, ze dne 29. 9. 2011 a č. D 1377129, série FD/2013, ze dne 30. 5. 2014. Ve všech zmíněných případech lze z pokutových bloků dovodit, že žalobce byl pokutován za porušení povinnosti dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Popis skutku v předmětných blocích obsahuje všechny okolnosti rozhodné pro závěr o spáchání přestupku.

28. Soud proto shrnuje, že popisy skutků v blocích, jež sloužily jako podklad pro rozhodnutí městského úřadu, jsou v blokovém řízení zcela postačující. Jsou sice stručné, ale výstižně a jednoznačně popisují okolnosti rozhodné pro závěr o spáchání přestupků, a to plně v souladu se zněním zákonem stanovených skutkových podstat.
29. Ke všem specifikovaným případům je pak možno k námitkám žalobce též konstatovat, že dostatečným a jednoznačným způsobem, a to zejména s ohledem na povahu předmětných přestupků, jsou v dotčených blocích specifikována i místa jejich spáchání. Kilometráž komunikace coby označení místa spáchání přestupku není třeba vymezit, je-li toto místo dostatečně přesně určeno jinak, což se v daných případech stalo. Všechny bloky též obsahují zcela srozumitelné a pochopitelné vymezení použité právní kvalifikace. Žalobcovo lpění na tzv. „správné právní kvalifikaci“ lze považovat za výraz přehnaného právního formalizmu. Z žádného bloku též nevyvstává apriorní pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž ten který blok vydal, či o veřejné přístupnosti míst, na nichž došlo ke spáchání přestupků; i v těchto ohledech jsou úvahy žalobce ryze spekulativní. Ostatně žalobce v průběhu řízení před správními orgány, ani v řízení před soudem netvrdil, že by se toho kterého jednání nedopustil. Brojil vždy obecnými námitkami toliko do formálních náležitostí podkladových rozhodnutí, často převzatými z obdobných žalob adresovaných soudu, aniž by námitky zasadil do konkrétních skutkových okolností žalobcova případu.
30. Soud se tedy ztotožnil se závěrem správních orgánů o způsobilosti předmětných pokutových bloků k záznamu bodů do žalobcovy karty řidiče.
31. Námitka proto není důvodná.

IV. B) K námitce nerespektování rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje

32. Žalobce dále namítal, že žalovaný porušil jeho legitimní očekávání, neboť rozhodoval v obdobných případech jinak než Krajský úřad Moravskoslezského kraje. Napadeným rozhodnutím byla dotčena rovnost před zákonem, neboť rozdíly v rozhodovací praxi plynou pouze z místní příslušnosti správního orgánu.
33. Jak žalovaný správně poznamenal, rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje nejsou pro žalovaného závazná. Ač by tomu tak být nemělo, rozhodovací praxe správních orgánů se může lišit. Zásadní v tomto ohledu je, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí řídil ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, která poskytuje správním

orgánům významné vodítko při výkladu zákona. Správnost postupu žalovaného soud v části IV. A) tohoto rozsudku soud potvrdil.

34. Za této situace nelze žalovanému vytýkat nerespektování odvolacích důvodů či ignorování předložených důkazních prostředků spočívajících v rozhodnutích jiných správních orgánů v typově obdobných záležitostech. Na žalobcovy námitky ohledně odlišné rozhodovací činnosti Krajského úřadu Moravskoslezského kraje žalovaný reagoval (na stranách 5 - 6 předmětného rozhodnutí) a přesvědčivým způsobem (zejm. odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu) se s nimi vypořádal. Je nutno odlišovat nevypořádání námitek od nesouhlasu žalobce se způsobem, jakým byly vypořádány.
35. Ze správního spisu je zřejmé, že se správní orgány obou stupňů řádně zabývaly způsobilostí jednotlivých rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení pro záznam bodů do registru řidičů (nikoli však již jejich správností, což je v souladu s výše uvedenou judikaturou; srov. zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44). Neobstojí proto žalobní tvrzení, že tak nečinily, čímž měly postupovat v rozporu s ustálenou praxí jiných správních orgánů a porušit tak zásadu legitimního očekávání.
36. Námitka nerespektování rozhodovací činnosti Krajského úřadu Moravskoslezského kraje žalovaným proto není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

37. Soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů o způsobilosti předmětných pokutových bloků k záznamu bodů do žalobcovy karty řidiče. Správní orgány postupovaly přesně v limitech své přezkumné působnosti a v souladu s výše uvedeným omezením plynoucím z povahy řízení se též dostatečným a přezkoumatelným způsobem věnovaly námitkám žalobce.
38. Soud neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným, proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační

stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno, 19. 4. 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
B. Z.